

ALFRED POPLINGER

După măcel - 1

E liniște acum
Și un miros de ars și de sânge.
Un iz de moarte umple nările
Și adierea vântului
Nu reușește să-l împrăștie.
Sângele pruncilor uciși
Răcnește în conștiința omenirii
Și cere răzbunare
Și poruncește să nu uităm.
Nu numai noi nu vom uita,
Generații înainte vor refuza să uite
Și să ierte.

După măcel – 2

Privesc pe geam.
Sunt primele ore ale dimineții .
Bulevardul încă nu e plin de mașini .
În jur clădiri mai vechi
Și clădiri mai noi
Care vor cu tot dinadinsul
Să-mi estompeze orizontul.
O zi de început de noiembrie.
Toamna refuză să vină
Ploaia întârzie.
Ar fi bine venită,
Poate ar putea să înmoaie
Și să spele
Măcar ceva din ce ne apasă
După acel 7 octombrie
Când dansul cu sulurile sfinte
S-a prefăcut în dans al morții.
Nu mai suntem la fel,
Ne-am înăsprit .
Naivitatea am îngropat-o
Sper pentru totdeauna.

